

Ολέσια Σίγκινα: Αυτό ακριβώς εννοώ.

Βλαντίμιρ Πούτιν (απευθυνόμενος στην Ολέσια Σίγκινα): Ναι, παρακαλώ, Ολέσια Νικολάγιεβνα.

Ολέσια Σίγκινα: Καλησπέρα σας και πάλι. Κάθομαι δίπλα σας.

Είμαι σκηνοθέτης ντοκιμαντέρ και ποιήτρια, είμαι μητέρα ενός γιου, ο οποίος μόλις υπηρετούσε τη στρατιωτική του θητεία. Αλλά όταν άρχισαν όλα αυτά, είπε αμέσως: «Μαμά, ποιος άλλος εκτός από μένα;» - και κατατάχθηκε στις τάξεις εκείνων που ήταν έτοιμοι να υπηρετήσουν την πατρίδα του.

Όταν έμαθα για την απόφαση του γιου μου, βέβαια, άρχισαν να έρχονται σωρηδόν τα ποιήματα και όλα τα υπόλοιπα. Αλλά το πιο σημαντικό, ήταν που συνειδητοποίησα ότι θα έπρεπε να πάω στο Ντονμπάς για να καταλάβω τι συνέβαινε εκεί, θα πήγαινα εκεί η ίδια, θα έπρεπε να τα δω όλα η ίδια και να καταλάβω από μόνη μου ποιοι ήταν αυτοί οι άνθρωποι - άνθρωποι σαν τους δικούς μου, και τι λέγονταν στα μέσα ενημέρωσης

Βλαντίμιρ Πούτιν: Όχι με αυτό τον τρόπο.

Ολέσια Σίγκινα: Είναι αλήθεια ότι εκείνη την εποχή ήταν όλα πολύ ξεκάθαρα: «Όχι στον πόλεμο» και ούτω καθεξής.

Το αποτέλεσμα ήταν να κάνω μια ταινία, ξέρετε. Πήγα εκεί μόνη μου, ακόμη και δίχως αλεξίσφαιρο γιλέκο. Ο τίτλος της ταινίας είναι : «Οι γενναίοι».

Βλαντίμιρ Πούτιν: Γυρίσατε μια ταινία;

Ολέσια Σίγκινα: Μάλιστα.

Βλαντιμίρ Πούτιν: Τι εξοπλισμό χρησιμοποιήσατε και πώς τη γυρίσατε;

Ολέσια Σίγκινα: Είμαι γενικά σκηνοθέτης ντοκιμαντέρ. Δεν έγινε με το καλύτερο δυνατό τρόπο, επειδή δεν είχα μαζί μου εικονολήπτες.

Βλαντιμίρ Πούτιν: Είστε επαγγελματίας κινηματογραφιστής;

Ολέσια Σίγκινα: Μάλιστα, έχω γυρίσει περίπου 20 ταινίες.

Και όταν πήγα εκεί, ξέρετε, ως μητέρα, ως κινηματογραφίστρια, ως άτομο που περνάει τα πάντα μέσα από την ψυχή του, είδα σίγουρα ότι τα παιδιά εκεί ήταν άγιοι. Είδα αυτό το βλέμμα της αντιμετώπισης του θανάτου, της αντιμετώπισης του Θείου πρώτα απ' όλα. Δηλαδή όλοι καταλαβαίνουν ότι βρίσκονται εκεί για τη Ρωσία. Δεν υπάρχει Τσετσενία, Νταγκεστάν - είναι εκεί για όλους εμάς, όλοι τους μαζί, ενωμένοι.

Βλέπετε, ανορθώσαμε μαζί την Τσετσενία, είμαστε όλοι μαζί, και τώρα ανορθώνουμε όλοι μαζί το Ντονμπάς. Και η πρώτη ταινία που γύρισα ήταν για τους εξεγερμένους, για αυτούς τους ανθρώπους, που στέκονται εκεί στη πρώτη γραμμή επί οκτώ χρόνια. (Απευθυνόμενος στην Πσενίτσκινα) Σχετικά με τον γιο σας. Φυσικά και είναι ήρωες, είναι οι άγιοί μας.

Έχω γράψει ένα ποίημα κάπως έτσι:

«Το γύρισμα του αιώνα στο χρόνο, τη δύναμη του παρελθόντος κρύβει
Και πάλι η αμαρτία θα λέγεται αμαρτία, και της Πολτάβα το «μπορς» θα λέγεται στα ρώσικα
Κάθε λεπτό τα συντάγματα των πολεμιστών και των αγίων θα πληθαίνουν
Ο χρόνος των καιρών και οι γιοι του, θέαμα θα 'ναι των τυφλών».

Αυτό είναι λοιπόν το όραμα σήμερα για τους «τυφλούς», για τους πολλούς τυφλωμένους, που έχουν θολώσει τα μυαλά τους από αυτές τις πλαστογραφίες, από αυτές τις ατελείωτες, τρομερές επιθέσεις σε πληροφοριακό επίπεδο. Για να τις αποκρούσουμε, είναι απαραίτητο να συγκροτήσουμε συντάγματα ανθρώπων που είναι έτοιμοι να υπηρετήσουν την πατρίδα όπως ακριβώς υπηρετούν οι γιοι μας.

Εμείς οι πατριώτες - ντοκιουμαντερίστες, ποιητές, συγγραφείς, ηθοποιοί - είμαστε οι πραγματικοί πατριώτες, είμαστε έτοιμοι να ενταχθούμε στις τάξεις εκείνων που θα δημιουργήσουν τον κινηματογράφο που περιμένει το κοινό, και πράγματι τον περιμένει.

Κι αυτό είναι ένα μεγάλο αίτημα. Για παράδειγμα, 20 από τις ταινίες μου. Δεν μπορεί να βγει καμία στην τηλεόραση, δεν μπορεί καμία να μπουν στους κινηματογράφους, καταλαβαίνετε. Ο θεατής λέει: πού είναι οι ταινίες σας, γιατί δεν τις βλέπουμε; Θέλουμε να τα δούμε. Αυτό το τείχος πρέπει να σπάσει.

Παρεμπιπτόντως, όταν πήγα για κάνω γυρίσματα, δεν είχα καν οπερατέρ, η ταινία ονομάζεται «Απόλυτη ζωή». Δηλαδή, η κάμερα τρέμει στα χέρια μου, δεν είμαι πολεμικός ανταποκριτής, αλλά τώρα καταλαβαίνω τα πάντα, καταλαβαίνω πώς πρέπει να κινηματογραφηθεί εκεί πέρα.

Χάρη στο Ταμείο Πολιτιστικών Πρωτοβουλιών, όταν πήγα εκεί [στο Ντόνμπας] για δεύτερη φορά, είχα υποβάλει το αίτημα ήδη από πριν - πρόκειται για ένα είδος κοινωνικής ανέλιξης. Επειδή είναι πολύ δύσκολο να περάσεις από το Υπουργείο Πολιτισμού. Εδώ λοιπόν αισθάνθηκα ότι υπάρχει ένας κοινωνικός ανελκτήρας. Έτσι, το Προεδρικό Ταμείο Πολιτιστικών Πρωτοβουλιών ανέλαβε το έργο μου, με βοήθησε, και ένιωσα ότι ήμουν με το κράτος, ότι δεν εργάζομαι μόνος μου, καταλαβαίνετε; Όπως ακριβώς οι γιοι μας πρέπει να νιώθουν τώρα ότι δεν είναι πλέον μόνοι, ότι έχουν μια στολή [που τους παρέχεται], ότι είναι ευπρόσδεκτοι εδώ. Είναι τραυματισμένοι, ακρωτηριασμένοι - θα τους δώσουμε έναν οδικό χάρτη για το πώς να συνεχίσουν να ζουν. Και αυτή η πρώτη μου ταινία για την πολιτοφυλακή που κυκλοφορεί σύντομα. Ελπίζω να προβληθεί.

Τώρα έχω άλλες τρεις ταινίες στο μυαλό μου, που έχουν ήδη ταλαιπωρηθεί, καταλαβαίνω όμως πλέον, πώς να τις φτιάξω. Αυτές θα αφορούν μόνο τον ένδοξο τακτικό μας στρατό, τα γενναία μας συντάγματα, σε ένα από τα οποία υπηρετεί ο γιος μου. Απλά πρέπει να ξέρετε - υπάρχει πολλή κριτική για το στρατό τώρα, και συχνά υπάρχει δίκιο σε αυτά που λέγονται, αλλά από την άλλη υπάρχουν αυτά τα γενναία συντάγματα, τα οποία αποτελούν την τιμή και τη συνείδηση του στρατού μας. Υπάρχουν, τα γνωρίζουμε. Ξέρω ότι γνωρίζετε αυτούς τους διοικητές και τους διοικητές ταξιαρχιών, οι οποίοι είναι όλοι τραυματισμένοι, με κατακρεουργημένα πρόσωπα, αλλά θα δώσουν τη ζωή τους για τους άνδρες τους, δεν θα τους εγκαταλείψουν. Αν ο διοικητής της ταξιαρχίας δεν είναι σε θέση να το κάνει, τα παιδιά θα έχουν προβλήματα, αλλά αν ο διοικητής είναι σαν τα δικά μας παιδιά, όλα θα πάνε καλά. Ξέρω ότι γνωρίζετε αυτούς τους διοικητές και τους διοικητές ταξιαρχιών, οι οποίοι είναι όλοι τραυματισμένοι, με κατακρεουργημένα πρόσωπα, αλλά θα δώσουν τη ζωή τους για τους άνδρες τους, δεν θα τους εγκαταλείψουν. Αν ο διοικητής της ταξιαρχίας δεν είναι σε θέση να το κάνει, τα παιδιά θα έχουν προβλήματα, αλλά αν ο διοικητής είναι σαν τα δικά μας παιδιά, όλα θα πάνε καλά. Μακάρι να είχαμε περισσότερες τέτοιες ταξιαρχίες και θα ήθελα πολύ να γυρίσω μια ταινία γι' αυτές.

Σχεδιάζω τη δεύτερη ταινία για τους Κοζάκους. Οι Κοζάκοι δεν είναι μόνο στο δικό μας Ντον, έχουμε Κοζάκους από το Βλαδιβοστόκ στα νότια. Και είναι επίσης πολύ σημαντικό, ότι έχουμε σταματήσει να διαχωρίζουμε: τον Κοζάκο του Ντον, τον Κοζάκο των Ουραλίων, τον Κοζάκο του Βλαδιβοστόκ. Θέλω να κάνω μια ταινία, όπου οι Κοζάκοι με τα τραγούδια τους, με την ανδρεία τους, με την επιθυμία τους να υπηρετήσουν «την πίστη, τον τσάρο και την πατρίδα» θα εμφανίζονται με αυτή τη μητρική αγάπη -προς τη μητέρα πατρίδα - βλέπετε, σαν κι αυτή που υπάρχει μέσα μου, όταν γυρίζω τις ταινίες.

Θα ήθελα να γυρίσω την τρίτη ταινία για τους επιστρατευμένους νέους μας. Ξέρετε, οι πολιτοφύλακες στην πρώτη γραμμή μου λένε: «Μόνο οι ανόητοι δεν φοβούνται». Και αυτό το κάπως σαστισμένο βλέμμα, στα σύρματα - δεν μπορείτε να φανταστείτε πώς σε δύο μήνες θα μετατραπεί σε βλέμμα πολεμιστή που θα είναι σίγουρος ότι υπηρετεί την πατρίδα του.

Όπως λέει ένας ήρωας της ταινίας: «Υπάρχει ένα είδος ενότητας, ομοψυχίας. Λόγω του κοινού πνεύματος. Για τη Ρωσία, για τη Ρωσία».

Βλαντίμιρ Πούτιν: Ενότητα.

Ολέσια Σίγκινα: Μάλιστα. Πρόκειται για απόλυτη ενότητα.

Πράγματι, οι πατριώτες δημιουργοί είναι εύκολο να εντοπιστούν, επειδή δεν έχουν αλλάξει την πατριωτική τους στάση απέναντι στη χώρα τα τελευταία 20 χρόνια. Είναι πολύ εύκολο να μας βρείτε - είμαστε εδώ, είμαστε έτοιμοι να υπηρετήσουμε την πατρίδα. Όπως είναι γραμμένο στις ταινίες μου: «Ο κινηματογράφος στην υπηρεσία της πατρίδας». Είναι πάντα το τελευταίο πλάνο μετά από όλες τις ταινίες.

Κάνω ταινίες για πολύτεκνες μητέρες, για τους στρατιώτες μας ή για ανθρώπους που πραγματικά δημιουργούν στη Ρωσία - έχω γυρίσει τέτοιες ταινίες για ήρωες. Θα ήθελα πραγματικά να προκύψει ένα δυναμικό φεστιβάλ... Λυπάμαι, φυσικά και ανυπομονώ παρόλα αυτά, γιατί υπάρχουν τόσα πολλά που έχω μέσα μου και που θέλω να τα πω.

Βλαντίμιρ Πούτιν: Όχι, είστε πολύ κατατοπιστική, πολύ ενδιαφέρουσα.

Ολέσια Σίγκινα: Αλλά υπάρχει και εκεί ενθουσιασμός, ξέρετε. Και επομένως ...

Εδώ και τόσα χρόνια, φεστιβάλ όπως το «Αρτντοκφεστ» και το «Κινοτάβρ» βασανίζουν τον λαό μας με ανάρμοστο περιεχόμενο, με ταινίες φτιαγμένες με αντιπάθεια - υπάρχει ακόμη και μια ταινία με τον ίδιο τίτλο, που ονομάζεται «Αντιπάθεια» - με αντιπάθεια προς τη Ρωσία. Τώρα πρέπει να καλέσουμε αυτούς - και υπάρχουν φρουροί που στέκονται εκεί και περιμένουν: καλέστε μας, είμαστε έτοιμοι να γυρίσουμε ταινίες που μιλούν για την αγάπη για τη Ρωσία, να γυρίσουμε ταινίες για τους ήρωές μας, να γράψουμε γι' αυτούς, να ζήσουμε εκεί, στο Ντονμπάς, και να γράψουμε βιβλία. Προσωπικά είμαι έτοιμη να καθίσω σε αυτό το χαράκωμα και να γράψω γι' αυτούς.

Και ελπίζω ότι αυτό το ινστιτούτο - πώς θα φτάσουμε όμως εκεί - θα εμφανιστεί, ότι το Υπουργείο Πολιτισμού θα αρχίσει να μας ακούει. Επειδή υπάρχουν ινστιτούτα όπως είναι το Ινστιτούτο Ανάπτυξης Διαδικτύου, η Εταιρεία «Ζνάνιε», που όπως το αντιλαμβάνομαι, φτάνει κανείς απευθείας σε ανθρώπους που σε ακούνε. Είναι κάτι τόσο σπάνιο, ξέρετε. Και είναι μεγάλη ευλογία που εμάς, τους πατριώτες συγγραφείς, ποιητές και κινηματογραφιστές, μας έχουν αρχίσει να μας ακούνε. Ότι δεν είμαστε πλέον «α, τα έχεις όλα με περίσσεια εκεί». Άρχισαν πλέον να μας ακούνε.

Κύριε Πρόεδρε, το γεγονός ότι βρίσκομαι εδώ δείχνει επίσης ότι αυτή η κοινωνική ανάταση... Νομίζω ότι το Προεδρικό Ταμείο Πολιτιστικών Πρωτοβουλιών είναι τελικά δική σας πρωτοβουλία. Και αν η Ζαράντατ [Αγκουγέβα] είναι πολύ ευγνώμων στον Τσετσένο ηγέτη, τότε νομίζω ότι, πρώτον, ό,τι και αν χτίζεται και ό,τι συμβαίνει στη Ρωσία, είναι από εσάς τον Πρόεδρό μας που το διαχειρίζεται, που ενεργεί σύμφωνα με τις ανάγκες των ανθρώπων, εκεί επί τόπου. Το «όταν υπάρχει ένας ικανός ηγέτης εκεί [στην περιοχή]», είναι επίσης μια φράση που ισχύει και στο μέτωπο, ξέρετε, δεν έχει σημασία αν ο λόγος δεν έχει ιδέα, αρκεί ο διοικητής να μην είναι ανόητος. Αν δεν είναι ανόητος στο πεδίο της μάχης, αυτό είναι, τότε όλοι ακούνε τις εντολές σου και όλα γίνονται εκεί. Ακριβώς όπως στα κοινωνικά συστήματα. Αυτή η κλίμακα θα πρέπει να καθιερωθεί και να ισχύσει.

Ως εκ τούτου, έχω ένα μεγάλο αίτημα (το διατυπώνω συχνά, ως δημιουργικός άνθρωπος μιλάω πολύ).

Πρώτον - θέλω να γυρίσω αυτές τις ταινίες φτιαγμένες με μητρική αγάπη, ξέρετε, με αγάπη. Χρειάζομαι τη βοήθεια του Υπουργείου Άμυνας για αυτό, διότι είναι σχεδόν αδύνατο να επικοινωνήσω με τέτοιες μονάδες. Είμαι έτοιμη να κινηματογραφήσω στην πρώτη γραμμή, το έχω ξανακάνει, έχω εμπειρία πλέον. Δεν φοβάμαι, σε ό,τι με αφορά τον εαυτό μου.

Θα ήθελα πολύ να έχουμε πρόσβαση στους κινηματογράφους, στην τηλεόραση, στα κορυφαία τηλεοπτικά κανάλια, ώστε τα κορυφαία τηλεοπτικά κανάλια να μην παρασύρονται μόνο από το ψυχαγωγικό τους περιεχόμενο, αλλά να αρχίσουν επιτέλους να δείχνουν και τη δική μας δουλειά.

Θα ήθελα πολύ να δημιουργήσω ένα φεστιβάλ ταινιών με περιεχόμενο: «Στην υπηρεσία της πατρίδας». Δεν χρειάζεται να αφορούν μόνο τους ήρωες της ΕιΣτΕπ.

Υπάρχουν ήρωες που κατασκευάζουν αεροπλάνα σε ένα χωριό, σε ένα εγκαταλελειμμένο χωριό, και απογειώνονται από χωράφια με μαργαρίτες. Αυτοί δεν είναι ήρωες; Ή ο άλλος ήρωας της ταινίας είναι ένας εφευρέτης που δημιουργεί εξελιγμένη τεχνολογία στη Ρωσία, η οποία συγκαταλέγεται μεταξύ των πέντε κορυφών. Αυτός δεν είναι ήρωας; Είναι κι αυτός ένας ήρωας.

Γι' αυτό σας παρακαλώ. Μιλάω τώρα εκ μέρους ολόκληρης της δημιουργικής διανοήσης. Ξέρω τι θέλουν όλοι να πουν σήμερα. Κύριε Πρόεδρε, βασιζόμαστε σε εσάς.

Σας ευχαριστώ.

Βλαντίμιρ Πούτιν: Εντάξει. Σας ευχαριστώ.

Ξέρετε τι σκέψεις μου ήρθαν στο μυαλό τώρα, όταν μιλούσατε για πατριώτες στα δημιουργικά επαγγέλματα και είπατε ότι κάποια γεγονότα στον πολιτιστικό τομέα έχουν βασανίσει τον λαό μας.

Γιατί συνέβαινε αυτό; Μπορώ να σας πω ότι είναι πολύ απλό. Επειδή βρισκόμασταν σε μια κατάσταση μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, και εμείς - πολλοί από εμάς - πιστεύαμε ότι τώρα θα άρχιζε η γλυκιά ζωή, και ότι αύριο θα ζούσαμε όπως στο Παρίσι ή κάπου αλλού. Αν και τώρα αποδεικνύεται ότι πολλοί άνθρωποι δεν θέλουν να ζουν όπως στο Παρίσι.

Ολέσια Σίγκινα: Απολύτως, σωστά, έτσι είναι.

Βλαντίμιρ Πούτιν: Νόμιζαν ότι όλα θα ήταν μια χαρά εκεί. Αυτό δεν ισχύει στην πραγματικότητα, ο πολιτιστικός κώδικας είναι διαφορετικός εκεί. Νομίζω ότι όλα είναι δυνατά, αλλά ο τρόπος με τον οποίο γιορτάζουμε τη Γιορτή της Μητέρας, ο τρόπος με τον οποίο βρισκόμαστε τώρα εδώ και

μιλάμε για το ρόλο της γυναίκας, το ρόλο της μητέρας, σε πολλά μέρη δεν ξέρουν πλέον καν ποια είναι η μητέρα. Αλήθεια είναι αυτό. Υπάρχει μόνο ο «γονέας νούμερο ένα» και ο «γονέας νούμερο δύο». Και προσδιορίζουν εκεί τα φύλα κατά δεκάδες, επικρατεί κάποιου είδους «διαφυλετικός μετασχηματισμός» - δεν ξέρω καν για τι πράγμα μιλάνε. Αυτά δεν έχουν καθόλου σχέση με τη δική μας κουλτούρα, είναι ένας διαφορετικός κώδικας, κάποιου άλλου είδους.

Τι είπατε Ολέσια Νικολάεβνα για τους νέους από το Νταγκεστάν...

Ολέσια Σίγκινα: Όντως, ότι πρόκειται για ένα μείγμα πολιτισμών, και ότι ο πόλεμος διεξάγεται για την πνευματικότητα, για την πνευματικότητά μας.

Βλαντίμιρ Πούτιν: Ναι, φυσικά. Έχουμε έναν μοναδικό πολιτισμό, την ενσωμάτωση ανθρώπων διαφορετικών εθνοτήτων, διαφορετικών πολιτισμών και διαφορετικών θρησκειών σε ένα ενιαίο σύνολο. **Αυτό είναι το υπ' αριθμόν ένα χαρακτηριστικό.**

Το δεύτερο, λοιπόν: Στο γύρισμα της δεκαετίας του 2000 και του 90 νομίζαμε ότι όλα θα πάνε καλά, αλλά αποδείχθηκε ότι δεν θα ήταν έτσι. Και επιπλέον, αρχίσαμε να ζούμε και να παίζουμε στα χωράφια κάποιου άλλου και παραδοθήκαμε με ενθουσιασμό στο γεγονός ότι προσπαθούσαν να μας εξουσιάσουν. Και στο τέλος αυτοί που προσπαθούσαν να μας κυβερνήσουν - σε γενικές γραμμές χάρη στις ενέργειές τους καταλήξαμε σε αυτή την εδώ την κατάσταση, συμπεριλαμβανομένης της εμπόλεμης ζώνης της ειδικής στρατιωτικής επιχείρησης. Εξάλλου, αυτοί είναι εκείνοι που έφεραν τη κατάσταση σε αυτό το σημείο.

Καταλαβαίνω ότι δεν είμαστε εδώ για να κάνουμε σοβαρές πολιτικές συζητήσεις, αλλά και πάλι, αν δεν είχε γίνει πραξικόπημα στην Ουκρανία το 2014, δεν θα είχαν συμβεί όλα αυτά, και απλά δεν θα είχε γίνει τίποτα. Όπως εξελίχθηκαν τα πράγματα, είχαν αποκτήσει μεγάλη επιρροή στη χώρα αυτή και μετά το 2014 ανέλαβαν τον έλεγχο όλων των αρχών και της απόλυτης διακυβέρνησης της χώρας.

Και ποιοι είναι αυτοί; Στην ουσία είναι οι άνθρωποι του Μπαντέρα. Και τι είναι οι Μπαντερίτες; Νεοναζί. Ο Μπαντέρα ήταν μπράβος του Χίτλερ, εκτελούσε Ρώσους και, παρεμπιπτόντως, Πολωνούς, Εβραίους, τους πάντες κατ' εντολή του Χίτλερ. Σήμερα έχουν αναδείξει τέτοιους ανθρώπους σε εθνικούς ήρωες, αυτούς πολεμούν οι δικοί μας σήμερα στη ζώνη της ειδικής στρατιωτικής επιχείρησης, αυτούς πολεμούν.

Και όσοι συστρατεύονται μαζί τους, πολλοί από αυτούς δεν καταλαβαίνουν καν τι κάνουν, δεν συνειδητοποιούν ότι απλά χρησιμοποιούνται ως πιόνια στο παιχνίδι κάποιου άλλου. Παίζουν το παιχνίδι κάποιου άλλου, αλλά εμείς πρέπει να αγωνιστούμε για τα συμφέροντά μας, για το λαό μας, για τη χώρα μας. Αυτό κάνουμε.

Και αυτό που συνέβη τα προηγούμενα χρόνια οφειλόταν σε μεγάλο βαθμό στο γεγονός ότι παίζαμε, σαν να ζούσαμε πάντα στα χωράφια κάποιου άλλου. Και τα σημερινά γεγονότα είναι ένας δρόμος προς ένα είδος εσωτερικής κάθαρσης και ανανέωσης. Και βέβαια, άνθρωποι σαν εσάς, άνθρωποι με δημιουργικά επαγγέλματα, που σκέφτονται όπως εσείς, ήταν πάντα περιζήτητοι, αλλά ιδιαίτερα σε τόσο δύσκολους καιρούς για τη ζωή της χώρας μας.

Αλλά λόγω του τρόπου με τον οποίο έχουν εξελιχθεί τα πράγματα τα τελευταία χρόνια, το να ανοίξει κανείς το πεδίο είναι αρκετά δύσκολο, πιστέψτε με, ακόμη και στο δικό μου επίπεδο. Επειδή όλα είναι πολύ βαθιά ριζωμένα εκεί μέσα. Πάντως, σίγουρα θα το κάνουμε.

Ολέσια Σίγκινα: Σας ευχαριστώ.

Βλαντίμιρ Πούτιν: Φυσικά και θα το κάνουμε. Και το Υπουργείο Άμυνας σίγουρα θα σας βοηθήσει επίσης. Δεν έχω καμία αμφιβολία γι' αυτό. Θα σκεφτούμε πώς να οργανώσουμε αυτή τη δουλειά έτσι ώστε να αποφέρει καλά αποτελέσματα και να είναι όσο το δυνατόν πιο ασφαλής. Θα προσπαθήσουμε να το κάνουμε. Σύμφωνα;

Ολέσια Σίγκινα: Σας ευχαριστώ.

Βλαντίμιρ Πούτιν: Όσον αφορά τη διανομή και ούτω καθεξής. Είπατε ότι αυτό είναι δύσκολο να γίνει μέσω του Υπουργείου Πολιτισμού. Πιθανόν να υπάρχει και κάποια γραφειοκρατία. Αλλά και το Υπουργείο Πολιτισμού οφείλει να εμπλακεί. Η υπουργός [Όλγκα Λιουμπίμοβα] είναι επίσης μια γυναίκα με πατριωτικές πεποιθήσεις και απόψεις, μια πολύ δραστήρια νέα γυναίκα, με μεγάλη εμπειρία. Θα της μιλήσω κι εγώ και θα την εμπλέξουμε.

Ολέσια Σίγκινα: Πράγματι, είναι καιρός πια να γυριστούν κάποια ντοκιμαντέρ. Παρεμπιπτόντως, τα ρωσικά ντοκιμαντέρ θεωρούνται από τα καλύτερα στον κόσμο, επειδή οι σκηνοθέτες έχουν ένα πολύ υψηλό επίπεδο αντίληψης του προβλήματος.

Βλαντίμιρ Πούτιν: Βεβαίως.

Και αυτό που είπατε για τα παιδιά που είδατε εκεί, πρακτικά στην πρώτη γραμμή, σίγουρα αξίζει πολλά. Ήταν πολύ χρήσιμο να το ακούσω τώρα από εσάς.

Ολέσια Σίγκινα: Μπορώ να σας δείξω.

Νίνα Πσενίτσκινα: Είδαμε την ταινία. Μας την έστειλε.

Βλαντίμιρ Πούτιν: Θα σας ζητήσω να τη στείλετε και αυτή επίσης, σας παρακαλώ.

Τελειώσαμε; Ή μήπως υπάρχει και κάτι ακόμη;

Παρακαλώ, ορίστε έχετε το λόγο.

Λιουμπόφ Ρουμπάνικ: Αγαπητέ Βλαντίμιρ Βλαντιμίροβιτς!

Είμαι μητέρα επτά παιδιών από την Αγία Πετρούπολη, και ονομάζομαι Ρουμπάνικ Λιουμπόφ Σεργκέεβνα.

Βλαντίμιρ Πούτιν: Έχουμε τέτοιες οικογένειες στην Αγία Πετρούπολη - χαίρομαι που σας ακούω. Δεν είναι λοιπόν μόνο από την Τσετσενία, ούτε μόνο από το Νταγκεστάν, αλλά κι από την Αγία Πετρούπολη.

Λιουμπόφ Ρουμπάνικ: Έχω έξι γιους και μια υιοθετημένη κόρη.

Βλαντίμιρ Πούτιν: Υπέροχα.

Λιουμπόφ Ρουμπάνικ: Οι δύο μεγαλύτεροι γιοι μας, ο Ντιμίτρι και ο Ντανιήλ, έχουν ήδη υπηρετήσει στο στρατό και αυτή τη στιγμή είναι έτοιμοι να επιστρατευτούν. Ο μεσαίος γιος, ο Παντελέη, παρουσιάστηκε από μόνος του στο στρατολογικό γραφείο τον Ιούνιο. Υπέγραψε το συμβόλαιο τον Οκτώβριο και τώρα εκπαιδεύεται. Ο Βλάντισλαβ πρόκειται επίσης να συναντήσει τον αδελφό του τον Δεκέμβριο. Τα δύο μικρότερα παιδιά μας είναι 11 και 12 ετών.

Θα ήθελα να μιλήσω για την πατριωτική αγωγή, δεδομένου ότι οι παππούδες μου έζησαν ολόκληρη την περίοδο της πολιορκίας του Λένινγκραντ. Ο παππούς μου ήταν κουφός, αλλά από την ηλικία των 14 ετών εργαζόταν στο εργοστάσιο της Βαλτικής, στη συνέχεια, αν και κουφός, πολεμώντας έφτασε στο Βερολίνο. Και πριν από λίγα χρόνια, όταν έφτασε σε ηλικία 92 ετών, ο πατέρας μας πέθανε. Είχε εκείνος επίσης αφιερώσει τη ζωή του στο Πολεμικό Ναυτικό, υπηρετώντας στο Μουρμάνσκ. Αυτός, όπως αποδεικνύεται, είναι ο παππούς των παιδιών μου, γι' αυτό και έχουν τέτοια ανατροφή. Εξ αρχής όλα τα παιδιά είναι πατριώτες, όλα ξέρουν ποια είναι η πατρίδα μας.

Στην εποχή μου, όταν ήμασταν στο σχολείο, περάσαμε τη βασική στρατιωτική εκπαίδευση, ήμασταν περήφανοι που ήμασταν Παιδιά του Οκτώβρη, μετά Πρωτοπόροι και, φυσικά, όλοι ήταν χαρούμενοι και πρόθυμοι να μπουν στην Κομσομόλ.

Θα ήθελα να σας μιλήσω λίγο για την οργάνωσή μας. Πρόκειται για το φιλανθρωπικό ίδρυμα «Πριλίβ» της Αγίας Πετρούπολης, το οποίο αποτελεί μέρος του πανρωσικού κινήματος «Μητέρες της Ρωσίας», ως παράρτημα της Αγίας Πετρούπολης.

Σε σχέση με τα πρόσφατα γεγονότα στη χώρα, δεν μπορούσαμε φυσικά να μείνουμε αμέτοχοι. Βοηθάμε τους εσωτερικά εκτοπισμένους που έρχονται στην Αγία Πετρούπολη, βοηθάμε τις έγκυες γυναίκες, υποστηρίζουμε επίσης τις οικογένειες των [συμμετεχόντων] στην ΕιστΕλ, που βρίσκονται σε δύσκολες συνθήκες διαβίωσης.

Μόλις τις προάλλες ήρθε σε εμάς μια νέα μητέρα. Περίμενε άλλο ένα μωρό ενώ και τα άλλα της παιδιά ήταν κι εκείνα ακόμη μωρά, και μας είπε: «Δεν υπάρχει κανείς να με παραλάβει από το μαιευτήριο τώρα - ο πατέρας τους είναι στον πόλεμο». Και κατά συνέπεια, οι εθελοντές μας θα πάνε να τη παραλάβουν. Αυτό είναι το οργανωτικό μας έργο. Τα μεγαλύτερα αγόρια, πριν πάνε στην επιστράτευση, εργάζονται επίσης εθελοντικά στο χώρο μας για να βοηθήσουν με οποιονδήποτε τρόπο μπορούν - εργάζονται προσφέροντας στοχευμένη βοήθεια και υποστηρίζουν διάφορες οικογένειες.

Αυτό που θα ήθελα να πω, φυσικά, για την Επιτροπή των Μητέρων της Πατρίδας μαζί με το Πανρωσικό Λαϊκό Μέτωπο, είναι ότι θα ήθελα να αναπτύξουμε επαφές με το Υπουργείο Υγείας και το Υπουργείο Άμυνας προκειμένου να εξασφαλίσουμε μια σταδιακή υποστήριξη για το στρατιωτικό προσωπικό και μια μετατραυματική φροντίδα για τα παιδιά που επιστρέφουν από τις στρατιωτικές επιχειρήσεις.

Έτσι ώστε να μπορεί να παρέχεται υποστήριξη για τον καθένα από αυτούς κατά τη διάρκεια της εκπαίδευσής τους, αναφορικά με τη διαχείριση της αναπηρίας τους, καθώς και ψυχολογική υποστήριξη για την οικογένεια, για την οποία μόλις μιλήσαμε, αλλά και ψυχολογική βοήθεια για αυτά τα παιδιά, επειδή πολλοί από αυτούς σίγουρα παθαίνουν κατάθλιψη. Έχουμε επίσης έναν ψυχολόγο στο Ίδρυμα που εργάζεται με οικογένειες μετεγκατεστημένων. Πολλές μητέρες, ακόμη και έφηβοι, βρίσκονται σε πολύ δύσκολη κατάσταση. Αλλά και οι οικογένειες των επιστρατευμένων παραπονούνται επίσης για τη ψυχολογική τους κατάσταση και χρειάζονται αυτή τη βοήθεια.

Βλαντίμιρ Πούτιν: Αυτό το πρόβλημα της αποκατάστασης, για το οποίο έχουμε ήδη μιλήσει, είναι πολυδιάστατο, πολύπλευρο. Δεν είναι μόνο καθαρά ιατρικό, αλλά και ψυχολογικό και κοινωνικό. Έχω ήδη πει ότι είναι πολύ σημαντικό να βοηθήσουμε τους ανθρώπους να αποκτήσουν περισσότερες δεξιότητες, περισσότερες γνώσεις, περισσότερη εκπαίδευση και βοήθεια στην εξεύρεση εργασίας. Πρόκειται για ένα ολόκληρο σύμπλεγμα έργων.

Και έχω ήδη τονίσει ότι πρέπει οπωσδήποτε να το πετύχουμε. Και φυσικά, Λιουμπόφ Σεργκέεβνα, θα υποστηρίξουμε όλους μας με κάθε τρόπο που μπορούμε με τη βοήθεια της κυβέρνησής σας και των κοινωνικών οργανώσεων, όπως είπε η Γιούλια Αλεξαντρόβνα.

Λιουμπόφ Ρουμπάνικ: Ναι, μόνο όλοι μαζί, ενωμένοι μπορούμε να νικήσουμε.

Βλαντίμιρ Πούτιν: Συμφωνώ απολύτως μαζί σας.

Λιουμπόφ Ρουμπάνικ: Ήθελα απλώς να πω δυο λόγια ακόμα, ότι μόνο οι Ρωσίδες μητέρες γεννούν τους καλύτερους γιους και κόρες της χώρας μας.

Βλαντίμιρ Πούτιν: Ναι, έτσι είναι, φυσικά. Είναι αλήθεια, ότι αυτό συμβαίνει.

Ναντέζντα Ουζονόβα: Καλησπέρα σας, κ. Πρόεδρε!

Προέρχομαι από Δημοκρατία της Χακάσιας, και το όνομά μου είναι Ναντέζντα. Και όπως έχει ήδη τονίσει η Νίνα Πετρόβνα, κι όπως όλοι πιστεύουμε, η 30η Σεπτεμβρίου ήταν ένα πολύ σημαντικό γεγονός για ολόκληρη τη χώρα μας, και ήμουν τυχερή που βρισκόμουν στην Κόκκινη Πλατεία, συμμετέχοντας και όντας μέρος αυτής της συλλογικής έξαρσης με την υπόλοιπη χώρα μας. Ένας μεγάλος αριθμός παιδιών μαζί με ένα μεγάλο αριθμό οικογενειών προστέθηκαν στη χώρα μας. Και τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ευθύνη, τεράστια ευθύνη για αυτούς τους ανθρώπους.

Δεν είμαι ξένη στο Ντονμπάς, το γνωρίζω από το 2017. Μεταφέραμε σοβαρά άρρωστα και τραυματισμένα παιδιά από το Ντονμπάς υπό την ηγεσία του Αλεξάντερ Βέκσιν, επικεφαλής του παραρτήματος της Χακάσιας, στο πλαίσιο της αγαπημένης μου οργάνωσης «Μπογιεβόι Μπράτσοβο», της οποίας είμαι μέλος. Αυτή ήταν η πρώτη φορά που είδα με τα ίδια μου τα μάτια τον πόνο του Σαχτάρσκ, του Ντόνιετσκ και της Γκορλόβκα, όταν βγάζεις παιδιά από τα υπόγεια, όταν έχεις αγόρια και κορίτσια...

Η Ολέσια γυρίζει μια ταινία για γενναίους ανθρώπους και εγώ γύριζα ταινίες μικρού μήκους, για μικρά παιδιά, τις οποίες τώρα προβάλλουμε στα σχολεία, επειδή οι συμμαθητές τους, τις καταλαβαίνουν καλύτερα - έχουμε αναπτύξει αυτό το σύστημα. Και όταν κάναμε αυτές τις ταινίες μικρού μήκους, τις γυρίζαμε με το ίδιο όνομα: όποιο κι αν είναι το όνομα του παιδιού, αυτό είναι το όνομα της ταινίας.

Η πρώτη μου ταινία είχε τίτλο: «Νονκα». Το αγόρι είναι δέκα χρονών, με παίρνει, με πηγαίνει στο υπόγειο και μου λέει: ξέρεις, έχω μάθει να ξαπλώνω, έχω μάθει να κάθομαι, έχω μάθει να στέκομαι με διαταγές, όπως πρέπει, ως στρατιώτης, αλλά φοβάμαι ότι δεν θα επιβιώσω αυτή τη στιγμή. Αυτός ήταν ο Αρτιόμ, που είχε δει την αδελφή του να πεθαίνει μπροστά στα μάτια του. Πώς μπορείτε να το συγχωρήσετε αυτό, πώς μπορείτε να το ξεχάσετε; Και κάποιος πάτησε αυτό το κουμπί όταν έγινε η έκρηξη. Μετά ήταν ο Βαντίμ Τους ξέρω όλους με το όνομά τους.

Είμαι πολύτεκνη μητέρα, αλλά αυτό δεν εκπλήσσει κανέναν εδώ μέσα. Είμαστε όλοι καλά, μεγαλώνω επίσης ανάδοχα παιδιά μόνη μου, τελείως μόνη μου. Φυσικά με αυτόν τον τρόπο, δεν υπάρχουν προφανώς «ξένα» παιδιά. Και από εκείνη τη στιγμή αποφάσισα να βοηθήσω, αποφάσισα να προχωρήσω.

Πρόσφατα βρέθηκα στην Αγία Πετρούπολη, αλλά δεν μπορείτε πλέον να ξεκουραστείτε ηθικά, γιατί ξαναρχίζετε, αναδιατάσσετε για ένα εντελώς διαφορετικό έργο. Επισκεφθήκαμε τα νοσοκομεία των στρατιωτών μας - το 442ο, Περιφεριακό Στρατιωτικό Νοσοκομείο. Και φυσικά επισκεφθήκαμε την αδελφή μας δημοκρατία, τη Δημοκρατία του Τιβά, επειδή η Χακασία και η

Τιβά είναι αδελφοποιημένες δημοκρατίες, είμαστε πολύ κοντά η μια στην άλλη, είμαστε στενά συνδεδεμένες.

Βλαντίμιρ Πούτιν: Πολύ στενά

Ναντέζντα Ουζουνόβα: Επισκεφτήκαμε τα παιδιά μας, μαζί με γυναίκες από την κοινότητα της Τιβά στην Αγία Πετρούπολη. Ξέρετε ότι η ενότητά μας φαίνεται ακόμη και εδώ. Σε τι; Πώς να ευχαριστήσουμε τους μαχητές, πώς να τους εκπλήξετε; Αποφασίσαμε να μαγειρέψουμε το εθνικό πιάτο. Και φυσικά, με αυτούς τους κουβάδες με τις πίτες, ξέρετε ...όταν μπαίνεις σε αυτούς τους θαλάμους, συζητώντας με τους στρατιώτες, κάπου ακούς, «Πόσο νόστιμο είναι, όπως στο σπίτι». Οπότε τι θέλετε περισσότερο; Όταν συνειδητοποιείς ότι είσαι ο σύνδεσμος της αγάπης αυτών των μητέρων που δεν μπορούν να είναι σήμερα μαζί με τα παιδιά τους.

Όταν ξεκίνησε η επιστράτευση, φυσικά, όλες οι γυναίκες στη χώρα μας είχαν ένα τεράστιο αίσθημα ανησυχίας, αυτό είναι σίγουρο, αυτό είναι εκατό τοις εκατό. Αλλά την ίδια στιγμή, αφού κυριολεκτικά το ένοιωσα για μερικές ώρες, μετά σηκώθηκα και έγραψα μια έκκληση, η οποία αφορά τη συνένωση των δυνάμεων στη δημοκρατία μας, την ενοποίηση, τη δύναμη των γυναικών μέσα από τη γυναικεία ενέργεια, το γεγονός ότι δεν πρέπει να τα παρατήσουμε και ότι το τελευταίο πράγμα που πρέπει να κάνουμε είναι να χάσουμε το κουράγιο μας, ότι δεν πρέπει να το κάνουμε αυτό.

Και αρχίσαμε να συγκεντρώνουμε τους γιους της Χακασίας. Είμαι βέβαιη ότι οι γυναίκες σε άλλες περιοχές έκαναν το ίδιο. Τους μαζέψαμε και τους συνοδεύσαμε με τα σακίδια στον προορισμό τους, στον τόπο της κατάταξής τους με προσευχές, με προμήθειες, με τρόφιμα. Όλες οι γυναίκες ήρθαν πράγματι μαζί μας. Αυτό είναι μια τόσο μεγάλη δύναμη, είναι μια τέτοια δύναμη, είναι μια τέτοια φόρτιση. Και τότε συνειδητοποιείτε ότι γίνεστε τόσο δυνατοί.

Όπως έφευγαν τα παιδιά, βλέπαμε τον καθένα να φεύγει, και είδαμε 1.400 άτομα να φεύγουν. Από εκεί και πέρα τους ακολούθησα στις ασκήσεις, στις διαδρομές, συνοδεύοντάς τους στις φιλοδοξίες τους, γιατί όλα γίνονταν γρήγορα, ενώ παρέμεναν κάποιες απορίες και προβλήματα. Φυσικά, τα ζητήματα αυτά επιλύονται επί τόπου.

Θα προχωρήσουμε παραπέρα, Βλαντίμιρ Βλαντιμίροβιτς, μην έχετε καμία αμφιβολία, το ξέρουμε ήδη, αυτό είναι σίγουρο.

Φυσικά, υπάρχουν δυσκολίες, όπως σε κάθε πρόβλημα, σε κάθε υπόθεση, σε μια νέα υπόθεση, σε μια περίπλοκη υπόθεση. Φυσικά, θα σας πω ότι όλοι στη Χακασία εργάζονται 24 ώρες το 24ωρο: οι περιφερειακές αρχές, οι δημοτικές αρχές και οι κάτοικοι της Χακασίας που είναι πραγματικά ενωμένοι σήμερα. Δεν υπάρχει κανείς που να μένει αδιάφορος.

Ποιες είναι οι δυσκολίες; μάλλον θα μιλήσω γι' αυτές λίγο και θα είμαι πολύ σύντομη.

Για παράδειγμα, μου φαίνεται, με βάση την εμπειρία μου, ότι επειδή εργαζόμαστε συνεχώς, οι πολεμιστές μας είναι μόνιμα σε επαφή. Αν πριν αναρωτιόμουν μόνο πώς ήταν η μέρα μου, μόνο με τα παιδιά μου, με τους γιους μου, τώρα το βράδυ συνειδητοποιώ ότι τη μέρα μου μεγαλώνει. Μου τηλεφωνούν, μου μιλούν, μου αναφέρουν, κατά προσέγγιση, πώς κυλάει η μέρα τους, τι είδους βοήθεια χρειάζονται, τι πρέπει να παραδοθεί ήδη στην πρώτη γραμμή, γιατί ο κατάλογος των αναγκών αλλάζει: οι στολές έχουν εξαντληθεί, χρειάζονται ειδικά μέσα επικοινωνίας, και πολλά άλλα πράγματα.

Τι συμβαίνει στο πεδίο σχετικά με την υποστήριξη και τη βοήθεια της περιφέρειας, επειδή η Γιούλια έδωσε έμφαση. Θα σας εξηγήσω: πρέπει φυσικά να ακούμε κάθε οικογένεια,. Σήμερα, το κοινό μας καθήκον και το δικό μας καθήκον - των ανθρώπων που εργάζονται άμεσα με τις οικογένειες - είναι να μπορούμε να καταλαβαίνουμε και δίνουμε προσοχή σε κάθε οικογένεια. Δεν πρέπει ποτέ να το ξεχάσουμε αυτό, δεν πρέπει να μας διαφύγουν αυτές τις στιγμές.

Αυτή τη στιγμή, μου φαίνεται ότι οι ακροάσεις πριν από την έγκριση του προϋπολογισμού είναι ανοικτές και δεν μπορούμε να εγκρίνουμε έναν περιφερειακό προϋπολογισμό χωρίς τις προσδοκίες, χωρίς τις επιθυμίες και τα προβλήματα των οικογενειών, εκείνων που έχουν επιστρατευθεί. Μπορούν, πρέπει να συμμετάσχουν κι εκείνες σε αυτή τη διαδικασία. Και τότε δεν θα υπάρξουν προβλήματα.

Τι είδους προβλήματα αντιμετωπίζουμε; Τα προβλήματα είναι τα εξής: έχουμε τροποποιήσεις. Κάθε τροποποίηση όμως διαρκεί δέκα ημέρες. Αυτό σημαίνει ότι για δέκα ημέρες ορισμένες οικογένειες δεν θα λαμβάνουν ορισμένα επιδόματα.

Θα σας πω ότι ήδη από σήμερα, έχουμε τακτοποιήσει τα πάντα. Ακριβώς όπως τονίζε η Γιούλια, ήδη την επόμενη Τρίτη 29 από αυτές τις οικογένειες θα εισπράξουν τις ενισχύσεις από την περιφέρεια, οπότε όλα θα πάνε καλά. Επειδή επρόκειτο και πάλι για μια γραφειοκρατική καθυστέρηση, σε τέτοιες στιγμές. Για άλλη μια φορά, όμως θα ήθελα να τονίσω ότι πρόκειται για ένα καινούργιο και περίπλοκο θέμα.

Ένα άλλο σημείο στο οποίο θα ήθελα να επιστήσω την προσοχή σας είναι, φυσικά, οι παροχές. Η κυβέρνηση της Δημοκρατίας της Χακασίας έχει επεξεργαστεί μια μεγάλη, σοβαρή δέσμη πρόσθετων μέτρων εκτός από τα οικονομικά οφέλη. Όταν όμως σχεδιάζεται κάποια παροχή, πρέπει να σχεδιάζεται ταυτόχρονα και ο μηχανισμός υλοποίησής της. Και πάλι, για παράδειγμα, όπως είναι το κάρβουνο. Είναι σαφές ότι δεν έχουμε κανένα πρόβλημα με το κάρβουνο στη Δημοκρατία μας, εννοώ με την ποσότητά του, αλλά ο μηχανισμός διανομής δεν έχει ολοκληρωθεί πλήρως. Αποδεικνύεται ότι ο άνθρακας χορηγείται μόλις τώρα στο πλαίσιο αυτού του περιφερειακού συστήματος, ενώ στη Σιβηρία κάνει ήδη κρύο.

Αλλά, και πάλι, θα σας πω ότι ούτε μία οικογένεια δεν έμεινε χωρίς αυτό, επειδή έχουμε εταίρους, χορηγούς και επειδή οι επικεφαλής των δήμων επιλύουν τα ζητήματα επί τόπου πολύ γρήγορα. Φυσικά, η Χακασία είναι μια μικρή οικογένεια και, επομένως, τα ζητήματα επιλύονται σχετικά γρήγορα.

Υπάρχει και ένα ακόμη σημείο στο οποίο θα ήθελα να επιστήσω την προσοχή σας. Είναι σαφές ότι όλοι προσπαθούν, όλοι οι δήμοι. Έχουμε 12 δήμους, οι οποίοι επηρεάστηκαν από την επιστράτευση, και ο κάθε επικεφαλής του δήμου φυσικά προσπαθεί να κάνει το καλύτερο για τον δήμο του, αλλά αποδεικνύεται ότι υπάρχει διαφορά στις παροχές. Και αν υπάρχει διαφορά, σημαίνει ότι κάπου δίνονται λιγότερες παροχές. Φυσικά, την επόμενη εβδομάδα θα εξετάσουμε αυτά τα ζητήματα, διότι οι επικεφαλής είναι πάντα σε επαφή και σε άμεση επικοινωνία. Φυσικά, πιστεύουμε ότι δεν πρέπει να υπάρχει διαφορά στις παροχές. Αυτά είναι πολύ σημαντικά ζητήματα.

Ξέρετε, κύριε Πρόεδρε, έχουμε μια πολύ δυναμική ομάδα γυναικών εδώ σήμερα. Γυναίκες που μπορούν να δώσουν το παράδειγμα του πώς να ζούμε, πώς να εκπαιδευούμε, επειδή καθοδηγούμαστε από τα παραδείγματα των γιαγιάδων και των παππούδων μας, που σφυρηλάτησαν τη νίκη στα μετόπισθεν. Έτσι έχουμε δημιουργήσει ένα καλό σχολείο, ένα καλό παράδειγμα.

Αλλά όσο δυνατοί κι αν είμαστε, χρειαζόμαστε τον ώμο ενός δυνατού άνδρα - τον δικό σας ώμο, την υποστήριξή σας, την υποστήριξη για τη δουλειά της επιτροπής μας. Σας ευχαριστούμε πολύ

που μας υποδεχτήκατε σήμερα, εμάς τις μητέρες. Προχωράμε μπροστά, προχωράμε μπροστά με τις οικογένειές μας, γιατί οι οικογένειες είναι όλες οι οικογένειες των επιστρατευμένων ανδρών και γυναικών των εθελοντών μας, οι οποίοι είναι πολλοί. Πράγματι, πάρα πολλοί, και είμαστε περήφανοι γι' αυτούς.

Δεν μπορώ να μην σας μεταφέρω τους χαιρετισμούς των στρατιωτών μας, γιατί μιλούν πάντα γι' αυτό, ξέρουν ότι είμαι εδώ σήμερα. Εκ μέρους όλων των μαχητών, εκ μέρους όλων των παιδιών και των εθελοντών της Δημοκρατίας της Χακασίας, σας στέλνω τους χαιρετισμούς τους. Σας παρακαλώ να τους δεχθείτε.

Βλαντίμιρ Πούτιν: Σας ευχαριστώ.

Το ερώτημα φαίνεται να είναι πεζό, αλλά είναι μείζον, διότι αφορά τις παροχές και την ομοιομορφία της εφαρμογής τους, τους μηχανισμούς και την ταχύτητα λήψης αποφάσεων. Αυτό δεν απαιτεί καν δύσκολες αποφάσεις κατά τη διαδικασία του προϋπολογισμού, αρκεί να προβλέψετε τα πάντα εκ των προτέρων, και όλα θα γίνουν αυτόματα, κανένα πρόβλημα στο σημείο αυτό. Αλλά παρ' όλα αυτά το σημείωσα, θα επιστήσω την προσοχή όλων σε αυτό.

Ναντέζντα Ουζουνόβα: Σας ευχαριστώ πολύ.

Βλαντίμιρ Πούτιν: Και όσον αφορά τις ενώσεις - το είδος που δημιουργείται από καρδιάς, όπως είπαμε προηγουμένως, έχω ήδη δει αρκετές τέτοιες ενώσεις εδώ, και οι εκπρόσωποί τους είναι επίσης εδώ. Και η δική σας, φυσικά.

Ναντέζντα Ουζουνόβα: Μιλούσα για την επιτροπή μας, αφορά τη δική μας επιτροπή.

Βλαντίμιρ Πούτιν: Δεν, είναι κάτι το κοινό που συμβαίνει παντού;

Ναντέζντα Ουζουνόβα: Φυσικά πρόκειται για ένα κοινό σκοπό. Όλοι έχουμε έναν κοινό σκοπό.

Βλαντίμιρ Πούτιν: Εντάξει, αντιλαμβάνομαι.

Ναντέζντα Ουζουνόβα: Η επιτροπή για την οποία μίλησε η Γιούλια, θα σας παρακαλούσα να την υποστηρίξετε. Ενεργούμε ήδη, εργαζόμαστε ήδη στο πεδίο, έχουμε εμπειρία.

Βλαντίμιρ Πούτιν: Είναι ξεκάθαρα.

Θα πρέπει να τελειώσουμε.

Θα ήθελα να πω ένα τελευταίο πράγμα. Η Ναντέζντα είπε ότι χρειαζόσαστε υποστήριξη από τη μία πλευρά. Από αυτήν λοιπόν την πλευρά, όπως είπα προηγουμένως, θα υπάρξει σίγουρα υποστήριξη.

Ωστόσο, θέλω να σας πω ότι το πιο σημαντικό πράγμα είναι η δική σας στάση και ο τρόπος που έχετε επιλέξει να ζήσετε τη ζωή σας μέχρι τώρα, καθώς και ο τρόπος που έχετε αναθρέψει τα παιδιά σας. Αυτό είναι το κύριο θεμέλιο και η βάση της υπόστασης της Ρωσίας.

Δεν μιλάω μόνο για εσάς εδώ, αλλά για τις μητέρες μας, τις μητέρες μας εν γένει. Αυτό είναι το βασικό θεμέλιο πάνω στο οποίο στηρίζεται η χώρα μας. Είναι τα πάντα - είναι η ιστορία μας, ο πολιτισμός μας, οι παραδόσεις μας, είναι η εμπιστοσύνη στο μέλλον της χώρας μας, η εμπιστοσύνη στις νίκες μας με την ευρύτερη έννοια του όρου, όχι μόνο σε αυτή την ειδική στρατιωτική επιχείρηση.

Όπως είπε η Μαρίνα Φεντόροβνα, και όπως αντιλήφθηκα, μιλήσατε για το μέλλον της χώρας, ότι πρέπει να είναι διαφορετικό. Σε αυτό, αν έχετε προσέξει, παρά όλα τα ζητήματα που σχετίζονται με την ειδική στρατιωτική επιχείρηση, δεν αλλάζουμε τα σχέδιά μας για την ανάπτυξη της χώρας, για την ανάπτυξη της οικονομίας, του κοινωνικού της τομέα και των εθνικών μας προγραμμάτων. Έχουμε τεράστια, μεγαλόπνοα σχέδια, αλλά μπορούν να υλοποιηθούν μόνον εφόσον λύσουμε όλα τα προβλήματα, όλα τα ζητήματα που αντιμετωπίζει η χώρα μας, όλοι μαζί συλλογικά, τόσο στο πλαίσιο αυτής της ειδικής στρατιωτικής επιχείρησης όσο και στο πλαίσιο της καθημερινής μας εργασίας.

Η ενότητα είναι η σημαντικότερη εγγύηση της επιτυχίας μας. Η ενότητα για την οποία μιλούσε η Ολέσια Νικολάγιεβνα, η Ζαράντατ Χοζάεβνα, η Σούνα Νεϊφελόβνα, όλοι από όλες τις περιοχές, από τις κοζάκικες περιοχές μας, από τις νέες περιοχές, από εκείνους που πάντα πίστευαν ότι αποτελούν την καρδιά και τη ραχοκοκαλιά του ρωσικού κράτους. Όλα αυτά μαζί: η λεγόμενη περιφέρεια, το κέντρο, ο νότος, ο βορράς, η ανατολή, η δύση - αυτή είναι η μεγάλη μας χώρα, η Ρωσία.

Αλλά δεν είναι μόνο η γη και όχι τόσο πολύ η γη - είναι πάνω απ' όλα οι άνθρωποι, οι παραδόσεις τους, ο πολιτισμός τους, η ιστορία τους, η οποία μεταδίδεται από γενιά σε γενιά και απορροφάται από όλους μας με το γάλα της μητέρας μας.

Όλα χάρη σε εσάς.

Σας ευχαριστώ πολύ.